

Хитрата съсѣдка се прѣоблѣкла, прѣсторила се и отишла да шета и готви въ кѣщата на опакия мжжъ.

Ето че той дошелъ отъ работа начумѣренъ.

— Що си готвила?

— И посно и блажно.

— Баница направи ли?

— Да, направихъ.

— Съ що?

— Половината съ сирене, а другата половина съ месо.

Похапналъ мжжътъ и минало безъ бой.

Вечерята запиталъ:

— Дѣ си ми послала за спане?

— И вѣнъ и вжтрѣ.

— На срѣдъ двора искамъ да спя.

— Добрѣ и на срѣдъ двора ще прѣмѣстя постилкитѣ, рекла прѣсторената жена. И си помислила, че ще му угоди и не ще има бой.

Легналъ си мжжътъ на срѣдъ двора и взелъ да гледа звѣздитѣ.

— Жено, ела тукъ! извикалъ той.

— Какво има?

— Коя е тая звѣзда?

— Вечерницата.

— А ония звѣзди тамъ, е?

— Това сж колата.

— Ами тия тукъ?

— Ралицата.

— А тия надъ мене — дребнитѣ?

— Квачката съ пиленцата.

— Квачката ли? Ти тукъ ли намѣри да ми постелешъ подъ квачката, та да ме уцапатъ пиленцата, а? И се спусналъ да я бие.

Тя избѣгала у дома си и казала на съсѣдката си:

— На твоя мжжъ никой не може да угоди. Не се връщай вече при него. Нека стои самъ у дома, та да му дойде ума.

